

Животът в галерия „Арт Маркони“

13.05.2015 - 31.05. 2015

"МНОГОТОЧИЯ..."

изложба живопис на КАМЕН КИСИМОВ

18.30 часа 13.05. /сряда/ 2015 г.

Последователността, с която Камен Кисимов започва да налага своето творческо присъствие във Варна, е истински комплимент за неговите ценители и за галерията, защото както много наши творци той първо бе забелязан и оценен по достойнство извън пределите на страната ни и със завидно постоянство галериите в Германия налагат този автор.

Твърде възможно е прокрадващите се в платната му детайли, напояващи за други географски ширини, да са онази вътрешна потребност от балансиране на усещанията за принадлежност. Всички ние се възприемаме като европейци и граждани на света,

но дълбоко в себе си стискаме корена и не смеем да раздиглим сетивата си. Камен е въприел един интересен подход, който бих нарекла фрагментарност. В неговите платна съжителстват различни елементи: лица, фигури, предмети, отломки от различни епохи... Те кореспондират в един загадъчен и не винаги директно преведен като послание сюжет. Напомнят за пъзел, който на моменти си готов да пренаредиш по друг начин и, започвайки да следваш своя импулс, стигаш да авторския замисъл. Нещата просто идват на мястото си, но пътят, по който е вървяла мисълта, и внезапният порив оставят едно чувство

на удовлетворение от усещането за равновесност. Камен Кисимов не обича заглавията, излишните думи, разказвателността. Картините му се отличават с известна разчупеност, лека отнесеност дори, трудно можеш да определиш времето в което сюжетът, обикновено непреводим от раз, се случва. Минало и настояще са свързани изключително естетски - понякога плавно с преливане в леката загадъчност на мъглата, друг път рязко, като изкорубена от времето стена, под чиито пластове натрупвания изскача фрагмент от предишни стенописи. Всяка творба е своеобразен разказ, който е поднесен асоциативно, нена-

трапчиво, но дълбоко осмислен. Камен предпочита пастелната, студена в повечето случаи гама, в която акцентира с леки топли контрасти. В платната му се усеща някаква особена въздушност, която провокира лекота на възприятието и при по-трудните сюжети. Лицата на персонажите му са обикновено застинали в някакво състояние: меланхолично, замислено, загадъчно, съсредоточено... Въмъкнатите откъси от тек-

тове, наподобяващи писма, изписани с изваян калиграфски почерк, подсилват усещането за разказ, чието начало е започнало някога, някъде другаде. Разказ, който отваря емоционални и асоциативни портали, и позволяващ ни сами да изберем къде да поставим точка.

Ваня МАРКОВА
галерия „Арт Маркони“

Камен Кисимов е роден през 1972 г. в Ловеч. Завършва художествена гимназия и се включва активно в културния живот на страната ни и в чужбина. По покана на Моник Дерикер, експерт по изкуствата към Съвета на Европа, предприема творческо пътуване до Белгия. Работи с Gallery S в Гуардиангеле, Италия, Gallery pictor в германския град Майнц, къ-

дето поддържа постоянно присъствие от 2004 г., а от няколко години и в Есенния салон в град Ваденойен, Холандия. Във връзка с участието му в този вернисаж неговата картина се появява като пощенска марка в Холандия. Тя е отпечатана и на първа страница на издаваното в Холандия списание „Диалог“, което се разпространява в страните от Бенелюкс (Белгия, Холандия и Люксембург).

14.05/четвъртък/ 2015 г., 18.30 часа

"СИНОВЕТЕ НА ПЛАНИНАТА"

роман/първа част/ на ХРИСТО

МИЛКОВ

Заветът на българската древност

„...Когато се измъкнаха от поредния пролом, пред погледите им се възправи огромна, потънала в сянка стена. Заедно с излизането им от теснината иззад гърбовете им се провря тънък светъл лъч, който ги изпревари и се забодде в грамадата, образувайки светло петно...“

Двамата като по заповед спряха конете и застинаха в изумление. На осветеното място ясно се виждаше легнал на десния си хълбок барс. Главата на животното бе обърната към тях, а между протегнатите му предни лапи имаше малка кошница...

...Кошницата беше положена в малка ямка, така че да не може да се плъзне надолу в пропастта, но от мястото, където изпъзля, не виждаше какво има в нея. Тъкмо се изправяше на колене, когато от нея се чу глас или по-скоро проплакване. Протегната дясната си ръка да препъзля и в този момент се чу тропот на много коне – отрядът с Учителя спря до скалата...

Дете, в коша има малко

бебе! Живичко е и плаче. Ей сегинка ще го завържа и ще го спуска долу – отвърна младият стрелец. Хвана кошницата за дръжката, подвигна я и остана видимо доволен от здравината и. Все така коленичил над бебето, което вече плачеше с пълен глас, той свали двата аркана, завърза ги един за друг, прекара единия край на въжето през дръжката на кошницата после през свободния клуп на едното въже, затегна здраво възела и с кошницата в ръка изпъзля до ръба на корнизата...

Духовни водачи, войни! – обърна се първожрецът към мъжете наоколо. Елаге и вижте знаците, с които е изпратен при нас младенецът. Това е образът на Свещения елен – духът на Пратоца. И тази ранна утрин Той е дошъл при нас. Малко е „позлатил“ одеянията си и сега ще трябва да го очистим от нечистотиите на нощта. И Учителя се пришегна, прихвана розовото телце под главата и гръбчето и тръгна с него към буйната река. Множество мъже последваха своя духовен

водач в очакване на нови събития. Когато стигна полегатия бряг, колобърът нагази в бързата вода, после с ритуално движение потопи три пъти в ледените струи малкия българин, после, излизайки от водата се обърна на изток – към скупчилите се на брега мъже и подвигна към изгряващото слънце почервенялото телце. Ще го кръстим Дуло!...

Така започва книга Първа – „Синовете на планината“, от историческата трилогия „Заветът на Кана“ на Христо Милков. През последните години на българския литературен пазар не се е появявала книга с подобна тематика, поднесена по такъв начин. Този роман се родее с произведенията на автори като Димитър Талев, Антон Дончев, Генчо Стоев, Йордан Вълчев и други български белетристи, от които съвременните поколения малко се отдалечиха. Морето от англоезични, а последно време и на руски автори на криминални и любовни романи, на белетристика от фантастика до

фентъзи, позаглуши ентузиазма на българските автори, които увлекателно разказваха за историята на древните българи.

Началото на 90-те години на миналия век беше време, когато историци като Петър Добрев, Пламен Павлов и други, отново сериозно се впуснаха в темата за най-дълбоката древност на българите и преобрнаха нашите представи, останали от учебниците по история и преподаването и в университетите. Принос в тази насока беше и излизането на български език на „Джагфар тарихъ“ – „Историята на Джагфар“, и епоса на Михаил Башу „Шан казва Дастанъ“ – „Сказание за дъщерята на Кана“. Тези, нови за науката, факти се родееха с тезите на позабравения вече професор Ганчо Ценов, който преди малко повече от век зададе въпроса „Хуни ли са българите?“, и обстойно, позовавайки се на исторически извори, изгради своите логически умозаклучения за произхода на българите.

Но нито тогава, нито сега, българските белетристи се осмеляха да навлязат в тази тема. И ето, че най-сетне се появи творбата на Христо Милков „Синовете на планината“.

Книгата излиза в рамки-

те на едно белетристично произведение и има амбицията да покаже някои от личните открития на автора. Самият той е пребивавал на места, които според определени източници преди хиляди години, са били обитавани от древните българи. Особено впечатление правят обстояния предговор и текстът „Исторически бележки“ (близо 70 страници) в края на книгата, в които чрез позовавания на множество факти, доказателства и заключения от археологически, исторически, антропологични и лингвистични изследвания, авторът аргументира своята смела теза. Белетристичният текст, подкрепен с документалните извори и отпратките към историята на Китай и другите народи, с които са били съседни българите, прави това произведение не само четиво, но и любопитно. То кара читателя да се вгледа и вгълби в историческите източници, отразяващи събития от III век пр.Хр.

Според англичанина Джеймс Чърчуърд преди 12 000 години, вследствие на огромен катаклизъм, потъва континентът Му, на който съществувала високоразвита цивилизация. Той смята, „...че в тази прекрасна страна живеел народ, който колонизирал цялата

земя...и че цивилизацията на древните гърци, халден, вавилонци, перси, египтяни и индианци, възникнали благодарение на пращавата цивилизация, която се наричала Му“.

Оцелелите жители на потъналият континент се разселват на запад и на изток. За техни далечни наследници авторът счита и древните българи. В III век пр.Хр. българите са един от основните елементи на феномена „Хун-ну“. Хун-ну са степно общество, което прераства в мощен единен съюз-империя под водачеството на Мо-дун.

Главният герой на Христо Милков е именно той – но с името Богатур. Защото уменията, които е имал и владел по нищо не са напомняли на водач на група от номадски степни племена.

Христо Милков разказва увлекателно и преобръща представите ни за древната история. В романа българите са наследници на древни знания, практически умения и духовни практики, на азбуката на древната цивилизация Му, от която по-късно китайците заимстват. Освен това същите тези китайци, които наричат събирателното название „Хун-ну“ – в това число и българите – варвари, чужденци, именно от тези „варвари“ те се научават на

стъкларство, да леят метали, купуват коне, които българите за пръв път са опитомили, вземат даже и техния древен календар. Това са факти, които присъстват в книгата, но там основно се разказва за началото на рода Дуло и борбата му за оцеляване и утвърждаване.

Белетристика, история, езотерика, духовни практики за каляване на волята и духа. Едно рядко срещано съчетание в съвременната литература, което ще остави без дъх читателя и ще го накара да се замисли за начина си живот и този на обществата през XXI век. И да добие поне малко самочувствие на наследник на един от най-старите народи на земята – българите.

Светът отдавна промени своята визия за древността. Преплитането на историята с предания, легенди, библийски сказания и други, останали от древността религиозни и духовни практики, езотерични знания, за които първа отдръпна завесата Елена Блаватска – всичко това вече дава своя принос в различните клонове на науката и е време и ние да погледнем към далечното си минало с друг поглед.

Марин БОЯДЖИЕВ

Художествен пленер на Средно училище по стъklarство и дизайн от град

Валашке Мезиричи

На 10 май в Галерия "Тихото гнездо" беше подредена изложба с част от сътвореното през десетте дни на художествения пленер на училището от чешкия град Валашке Мезиричи.

От 1 до 10 май в Архитектурно-парков комплекс "Двореца" 21 ученика, заедно със своите преподаватели - Директор Дана Будайова, Майстор-магистър Йозеф Дивин и Магистър

Красимира Колчева от средно стъklarско училище в Моравския град Валашке Мезиричи, имаха великолепната възможност да се черпят вдъхновение на територията на архитектурно-парковия комплекс и северното черноморие на България.

Основната тема на художествения пленер през тази пролет беше "ДВОРЕЦА". Учениците от средното стъklar-

ско училище рисуваха, скицираха и трупаха впечатления от безбройните за тях емоционални моменти и места. Всички млади творци, включително и Магистър Дивин направиха сериозни заявки за своите бъдещи проекти, че "Двореца" ще присъства неизменно в огромна част най-скорошните им творби.

Още през миналата

2014 година, когато училището от Валашке Мезиричи отбеляза своята 70-та годишнина с изложбата "Чешко стъкло в Двореца", беше планиран и художествения пленер през пролетта на 2015 година. Като част от тазгодишната програма, Директора на стъklarското училище - Магистър Дана Будайова и Магистър Красимира Колчева осигуриха материали, време и желание за провеждането на курс по чешки език - начално ниво, за 15 одобрени участника от България. В края на курса на участниците бяха

върчени и сертификати за придобити знания по чешки език - първо ниво.

Благодарение на ползотворното партньорство между Държавен Културен Институт "Културен център "Двореца" и Средно училище по стъklarство от град Валашке Мезиричи/ Чешка Република, има реализирани редица проекти и дейности в културната сфера, както на междудържавно, така и на идейно ниво. Именно това ни дава увереност да вярваме, че не би било пресилено ако отбележим -

фундамента в отношенията ни е устойчив и следва да очакваме все повече и обещаващи резултати в близко и подалечно бъдеще.

Рисунките на младите автори ще останат изложени в Галерия "Тихото гнездо" до 20 май 2015 година.

Евгений ГЕОРГИЕВ

